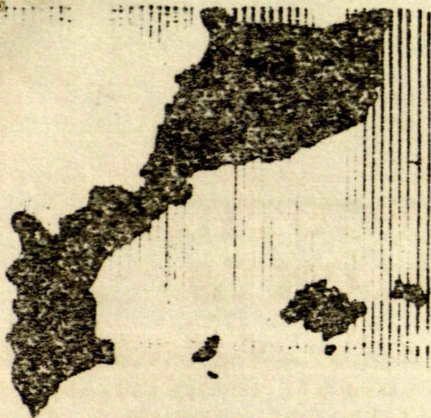

ARA

per Catalunya lliure i socialista

núm.30

any 1.972

SUMARI:

preu: 15 ptes.

portaveu de FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

DECLARACIÓ del COMITÈ EXECUTIU de FRONT NACIONAL de CATALUNYA

FER una anàlisi de la política franquista d'ençà del 1.936 fóra una detallada descripció de violències fetes al poble i a cadascun dels qui el constituïm. Ja la mateixa rebel·lió a les lleis republicanes fou un vandàlic acte de violència que costà centenars de milers de vides de l'una i de l'altra banda. Són prou conegudes les repressions dutes a terme a tot l'àmbit de l'Estat espanyol i ens són ben conegudes les dutes a terme a Catalunya. Violències de tot ordre, en contra dels homes i en contra de les institucions, en contra de la llengua del poble.

LA barbàrie feixista trobà en les presons i en els camps de concentració les vides que li calien per temperar la seva set de venjança.

AQUESTS darrers 36 anys han estat 36 anys de venjança. De violència continuada. El president Companys, Carrasco i Formiguera, Peiró, Grimau, els obrers de Granada, de Madrid, d'Erandio, del Ferrol, de Barcelona. Els milers d'homes i dones detinguts, torturats, empresonats. Els intents d'assassinats en la persona de Jordi Cunill i dels militants d'ETA jutjats l'any 1.970 a Burgos.

I mentrestant, el poble sofert vivint sota la continuada violència d'una opressió brutal i insidiosa. La ficció dels Sindicats, la demagògia; la ficció de les assegurances socials, el crim constant i continuat; la ficció de la pau, la despolitització duta a terme amb despietat escarni.

I aquest poble mobilitzat en les organitzacions de massa i en sectors dels més diversos, ha anat elaborant un futur basat en la lluita popular i pacífica, en el raonament i el sacrifici.

DE poc li ha valgut fins ara aquesta actitud cívica, contraposada a la de la violència constant del franquisme. Acomiadaments, detencions, tortures, empresonaments, tota mena de vexacions. Una terrorífica onada de violències primàries.

LA violència engendra la violència. I cal distingir entre la violència de l'home que se sent ofegat, endogalat, impossibilitat de llibertat, conscient d'uns drets i complidor d'uns deures, de la violència opressiva i repressiva.

AL món fructifica una onada de violències defensives, sobretot als països més subdesenvolupats políticament i econòmica, i àdhuc als països d'un major nivell polític però que mantenen un sistema social opressor de la classe treballadora, encara que la societat de consum ho dauri.

LES actituds radicals a Catalunya no són habituals. El poble té tendència a actituds resistents i de lluita política negociada.

EL nostre poble, en el decurs de la seva història política, tot ho ha aconseguit segons aquestes línies tàctiques. Sovint aquestes tàctiques han tingut molt d'heroiques, tant com ho puguin ser les tàctiques radicals, violentes.

PERÒ si haguéssim de seguir els models dels moviments d'alliberació que han aconseguit els seus objectius, fatalment hauríem de convenir que, sense l'actitud radical i violenta, poca cosa podria fer-se. Però allò que ens cal seguir és allò que tenim dins el nostre terreny, propici a les nostres possibilitats i a les nostres conveniències.

CAL una actitud radical. Pensar que els objectius finals d'un procés polític són l'alliberament nacional i la implantació del socialisme, és una decidida actitud radical.

NOSALTRES no ignorem aquests mètodes d'acció ni els excloem: els objectius són idèntics. I el fet que la violència provingui d'un continuat clima de violència i de crims, justifica aquesta actitud.

ÉS possible que una acció audaç en aquest sentit escurci l'opressió violenta d'un règim feixista que intenta de sobreviure'l. En aquest cas la violència ha d'ésser vista amb respecte, amb comprensió, com una rèplica desesperada i exasperada.

A Barcelona han estat detingudes unes quantes persones i han estat acusades, públicament i sense cap prova judicial, de pertànyer a una organització catalana: "Front d'Alliberament Català" (FAC).

Aquestes persones se'ls imputen una sèrie de fets que dins les arbitràries lleis vigents cauen en el terrorisme i la subversió. Contra aquestes persones ha estat exercida una extrema violència. Han estat torturats despietadament, han estat presentats com a assassins, han estat acusats sense judici. S'ha intentat girar l'opinió pública en contra d'aquesta gent.

L'exercici de la violència opressiva i repressiva ha estat exercida una vegada més.

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA denuncia aquesta violència. I declara públicament sentir-se solidari d'aquests homes lluitadors damunt els quals ha estat exercida.

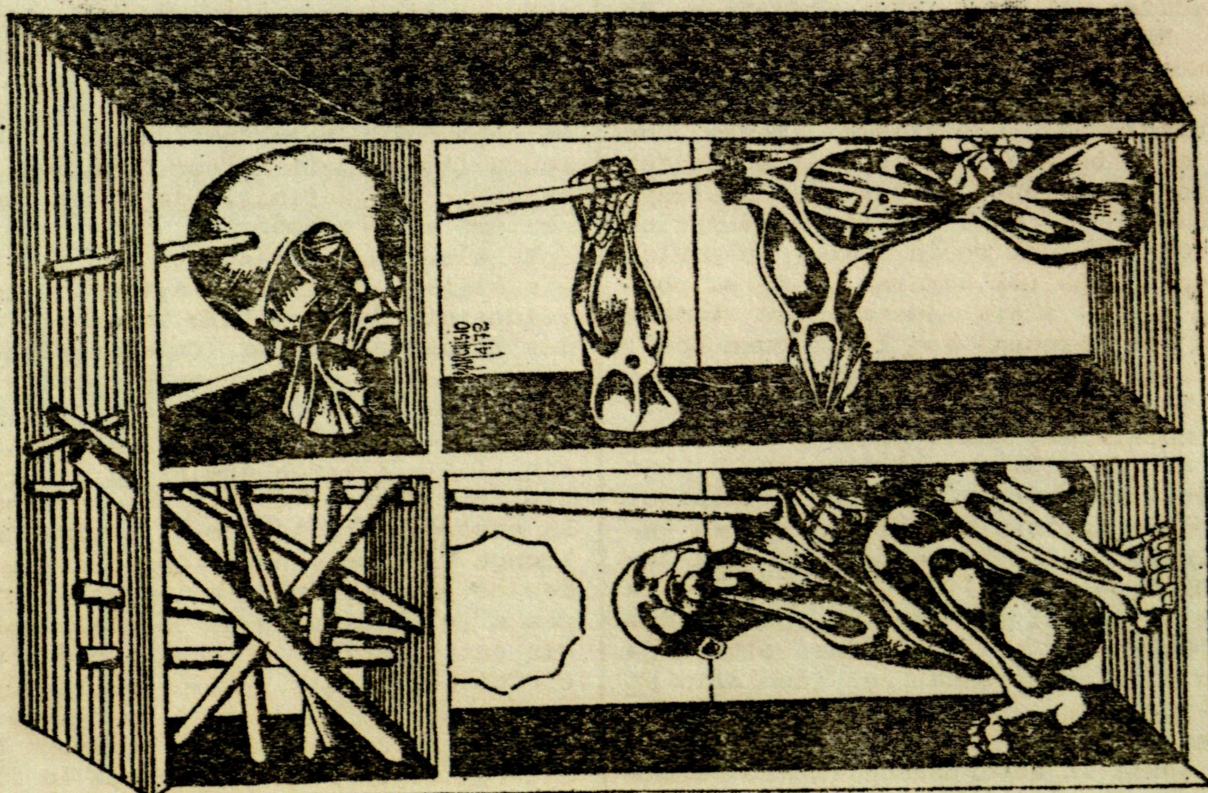
MÉS tard o més d'hora, aquests homes patiran de l'escarni d'una justícia militar al servei de l'opressió. Segons la qualificació fiscal, els delictes imputats comporten penes que van entre la presó perpètua i la pena de mort.

AQUEST serà un nou intent de violència. Violència aquesta que no cal provar, que ens ha estat servida i se'ns continua servint any rera any. Caldrà que el poble es faci sentir per evitar malvestats d'aquest ordre i evitar fets irreparables.

CATALUNYA es mogué pels bascos jutjats a Burgos l'any 1970, i llur vida fou salvada. Ara malviuen en les presons en una mort diària, però amb l'esperança d'un demà pacífic. Catalunya es mourà per aquests homes seus, calumniats, injustament acusats, aquests homes martiritzats sense pietat i amb ira.

CAL, ja des d'ara, tenir presents aquests homes, i cal que des d'ara el règim franquista i tots aquells que estan al seu servei tinguin present que l'exacerbació dels climes violents acondueix a situacions imprevisibles, de vegades cruels, però sense cap mena de dubte, justificables.

20 juliol 1.972

ENTREVISTA: PARLA UN ACTUAL DIRIGENT DE FRONT NACIONAL

EN l'intent de donar una visió global i sumària dels objectius de la nostra organització política, han estat formulades 7 preguntes a un dirigent actual nostre. Aquesta és la seva visió, que no pretén altre abast que el d'aclarir i el de precisar; en definitiva: el d'informar.
Les preguntes són les següents:

1. Quins són els objectius de Front Nacional de Catalunya?
2. Quin és l'enfocament de Front Nacional de Catalunya sobre la lluita d'alliberament?
3. Creieu en la possibilitat que la majoria del poble català s'interessi per la lluita d'alliberament?
4. En quina situació veieu el binomi nacionalisme-burgesia?
5. Quina és la vostra lluita?
6. Així doncs, com veieu el socialisme a Catalunya?
7. Quina és la via catalana al socialisme?

quins són els objectius de F.N.C.?

UN seriós treball polític, en la lluita i en el terreny de les idees, ha fet que cada vegada s'anés concretant d'una manera molt més precisa quins són els nostres objectius; d'una manera global podríem dir que els objectius de Front Nacional de Catalunya són: el de la independència política dels Països Catalans i la seva integració, i el de la instauració del socialisme. Tenim dos camps molt ben delimitats dintre les formulacions de Front Nacional de Catalunya, que són el camp de l'alliberament nacional i el camp del socialisme. En parlar dels dos camps per separat ho farem perquè no hi ha altra manera, però tenint sempre molt present que l'una cosa condiciona l'altra. En realitat, tots dos camps tenen a veure amb l'alliberament. Per a nosaltres, nacionalisme —un mot força desacreditat— vol dir la lluita genèrica, o general, per la llibertat d'un poble oprimit. En el nostre cas específic no pot significar altra cosa que la lluita per l'alliberament total dels Països Catalans: per la seva independència. Nosaltres, ha de quedar clar i ja ho hem dit, no defensem cap ideologia nacionalista sinó que defensem un país, defensem un poble oprimit, en allò que constitueix la seva personalitat. Defensem una comunitat que no ha tingut mitjà d'organitzar-se socialment perquè li ha mancat la capacitat que comporta el poder polític. El nostre moviment nacionalista és totalment alliberador, és independentisme. No anem a l'expansió, sinó que tenim com a objectiu la llibertat concreta estaberta dins uns límits geogràfics, i amb això en tenim prou. Referent als límits geogràfics, cal dir que entenem com a territori català el que abasta l'àrea dels Països Catalans, culturalment ben definit. Amb tot, som els primers a proclamar el dret que tenim tots els territoris catalans a escollir els lligams entre nosaltres. Des del Principat, des del País Valencià, des de les Illes, des de la Catalunya sobre-pirinenca podem fer unes propostes molt concretes, però és a través del diàleg i de la coordinació política que anirem definint els lligams que hi ha d'haver entre tots els territoris del país català. La nostra proposta constitutiva de l'Aliança Catalana n'és un possible camí. Hem dit que anem a la independència, anem a la integració de tots els territoris catalans i a la constitució d'una societat socialista. Això darrer és molt important i ho condiciona tot. Com a grup polític, diríem que a Front Nacional de Catalunya no li basta la llibertat sense el socialisme, perquè creiem

que només la vida dins el socialisme pot aconduir a una autèntica llibertat. Sense el socialisme nosaltres creiem que no hi ha llibertat, que no hi pot haver plenament llibertat. Per a nosaltres el socialisme és una condició indispensable. Com creiem que per a la implantació del socialisme és una condició indispensable aconseguir prèviament l'alliberament de Catalunya; i no és per una qüestió de sentiment, sinó per una raó molt concreta. El que pretenem és poder defensar i dur fins les darreres conseqüències el socialisme des d'una comunitat amb capacitat de decisió política, que serà o no socialista d'entrada. Pel que respecta a la problemàtica de l'internacionalisme socialista, hem dit el següent: "Des de la nostra òptica socialista, per a nosaltres la reivindicació nacional és un suposat indispensable a l'alliberament global del poble català. Els plantejaments pretesament socialistes que fan alguns grups que obvien la problemàtica nacional qualificant-la de segregacionista, com si diguéssim, no són plantejaments autènticament socialistes. Nosaltres creiem que la unió entre els pobles no pot fer-se per la raó dels més forts, sinó que ha de fer-se per una autèntica unitat entre pobles amb tots els drets i amb tots els deures que comporta aquesta unió. No creiem que la lluita per la independència s'interposi a la lluita per l'internacionalisme socialista. D'altra banda, per a nosaltres el socialisme és un ens total de llibertat, i qualsevol mena de socialisme que capoli la llibertat en el sentit que sigui, nosaltres tenim les nostres suspicàcies sobre aquest socialisme" (Bloc, 4).

ÉS natural que actualment pugui fer-se una crítica com la del final del paràgraf perquè el socialisme ha estat una experiència, una llarga experiència de vegades molt difícil, algunes vegades reeixida, però sempre en ple combat en contra d'uns sistemes establerts, opressius i explotadors; i a cada país li ha calgut desenvolupar el seu sistema socialista com ha pogut, no pas com ha volgut. Aleshores, potser ara, contemplant cinquanta anys de lluita, ens trobem en disposició de fer unes anàlisis sobre socialisme i veure quins són els camins que hem de seguir perquè el socialisme no signifiqui, ni en les seves etapes prèvies de preparació, cap manca de llibertat a l'home sinó que signifiqui, en la mesura del possible, l'expressió plena de la llibertat. Però per damunt de tot creiem que sense la reivindicació nacional, aquesta expressió plena de llibertat no es donaria. En aquest moment, a més, viem com les lluites per l'alliberament nacional esclaten pertot arreu; només cal mirar la premsa diària per adonar-se de com els pobles lluiten per la seva llibertat i de com lluiten per veure de quina manera cal endegar la via pròpia d'aquell poble i amb les condicions reals que aquell poble necessita per poder-se desenvolupar.

quin és l'enfocament de F.N.C. sobre la lluita d'alliberament?

NOSALTRES també hem mirat com podíem enfocar a Catalunya, als Països Catalans, la lluita per l'alliberament nacional. Abans que res hem intentat, des de la nostra realitat, veure dins de quins límits es mou allò que en diem la qüestió nacional, en aquest país. Certament que la qüestió nacional ha estat objecte de moltes discussions a Catalunya. Però tothom sap que aquesta ha estat una qüestió críticament molt poc estudiada i d'aquí cal deduir que la major part de possibles solucions formulades han estat unes formulacions més aviat poc polititzades. Deixem ara si precisament allò que caldria no fóra dur fins a les darreres conseqüències només que una coratjosa actitud, perquè ara intento moure'm en el terreny de la crítica objectiva. A més, d'altra banda, hi ha hagut un cert interes per part de grups de condició benestant a Catalunya, a presentar l'independentisme com una actitud massa intransigent, per radical. Nosaltres creiem que l'actitud intransigent no és pròpia del país català, però una altra cosa és l'adopció d'una actitud radical. És cert que no som pas un país llançat a la improvisació; tampoc no creiem que l'ús de les actituds radicals, en el sentit d'emprendre unes actituds determinades sense que aquestes actituds responguin a unes necessitats i a uns fets molt concrets, sigui el nostre fort. Una altra cosa és quan en un moment determinat es tracta de donar una resposta radical, sigui de l'ordre que sigui. I quan dic resposta, em refereixo no només a formulacions verbals, sinó a actituds humanes. Aleshores la cosa és molt diferent, i en tenim exemples. I en tindrem més, sens dubte. El que vull dir és que el poble català possiblement no està decidit a fer postulacions radicals, i en can-

vi sí que pot estar decidit a adoptar unes actituds radicals quan calgui. Nosaltres hem vist això d'aquesta manera. D'acord amb aquesta visió i atès que hi ha molts camins que van cap a l'alliberament nacional, alguns de ràpids, i això mai no ho hem de perdre de vista, creiem que el més segur i rendable és iniciar el camí que s'acordi més a la nostra idiosincràsia. És el que hem vingut anomenant procés negociat, que no exclou ni la defensa de les postulacions radicals ni la de les actituds radicals. Per a nosaltres, procés negociat no vol dir concessió, sinó un camí segur cap a uns objectius decididament radicals. Vol dir anar guanyant terreny, al mateix temps que es consciencia la gent. És la lluita política duta pas a pas, amb uns objectius finals ben definits. Per a aquests objectius cal anar assolint plataformes de poder cada cop més sòlides, de manera que les possibilitats de Catalunya es desenvolupin com fins ara no ha estat possible. És per això que a nosaltres, des de fa temps, i sobretot avui, no ens han caigut els anells per les coordinacions, per les possibilitats de lluita conjunta, per la negociació política. Som un partit polític que sap molt bé no solament els seus objectius, sinó que la lluita per assolir-los cal replantejar-la cada moment, ratificant-la o canviant-la, si cal. Sense concessió de cap mena.

creieu en la possibilitat que la majoria del poble català s'interessi per la lluita d'alliberament?

No hi ha dubte que avui la qüestió nacional és assumida per les grans minories que lluiten pel restabliment de la democràcia; només heu d'examinar els darrers esdeveniments polítics produïts a Catalunya per a veure-ho: des de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, que té un programa d'alternativa democràtica en el qual la qüestió nacional queda reivindicada d'una manera molt concreta, fins als acords de l'Assemblea d'Intel·lectuals a Montserrat, i el comunicat de l'Assemblea de Catalunya. Reivindicacions fetes no pas per a satisfer el gust de tothom, sinó fruit d'un gran esforç polític. Per exemple, les de la C. C. són unes formulacions concretes que permeten que siguin acceptades per les cinc organitzacions que la formen, perquè són unes formulacions mínimes i possibles d'acceptar per tothom. D'altra banda, reivindicar l'Estatut és de dret, i s'ha de fer valer. A través de les organitzacions i de l'Assemblea de Catalunya, és el poble de Catalunya qui el reivindica, perquè ell el va aconseguir democràticament a través d'un plebiscit, encara que després li fos escamotejat pels republicans espanyols. Ens agradarà o no ens agradarà el que fou concedit en aquell moment al poble de Catalunya, però allò aconseguit, confirmat pel Parlament català, és del poble de Catalunya. En la gran preparació feta per l'Assemblea de Catalunya es va confegir un programa també d'alternativa democràtica que sorgí de l'alternativa mateixa de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, però que pel fet d'haver estat assumit per uns amplis sectors del país, alguns dels quals no són sectors essencialment polítics, ha fet que aquestes formulacions encara hagi calgut fer-les de manera que fossin més fàcilment acceptades per tothom. La primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, el treball posterior fet a través de la Permanent i el secretariat que d'aquesta Permanent ha sorgit, són només una demostració que la problemàtica nacional ha estat àmpliament assumida pels sectors més progressius i més dinàmics del nostre país. El moviment obrer té, naturalment, dintre les seves formulacions polítiques, la qüestió nacional, i veure com els delegats de Comissions Obreres defensen la qüestió nacional catalana en una Permanent de l'Assemblea de Catalunya és una cosa que cinquanta anys enrera era molt difícil d'afigurar-se. Naturalment que els qui cinquanta anys enrera vivien la política catalana desitjaven que així succeís, però llavors les coses anaven molt d'una altra manera. Avui, per més que nosaltres vulguem minimitzar-nos dient que l'estament obrer català és un estament minoritari, que la majoria d'obrers de Catalunya són nou vinguts, direm que pel fet que viuen i treballen a Catalunya són catalans, siguin de l'expressió que siguin, i que si les formulacions nacionals catalanes els són difícils d'entendre perquè representa una problemàtica no debatuda, us diré que en la mateixa situació està el poble nascut a Catalunya. La major dels sectors del poble immòbil no és que estiguin al marge de la problemàtica nacional: és que han estat marginats de tota lluita, per la pressió constant alienadora, per la

violència exercida damunt d'ells, pel criminal intent de despolitització tancar a les dictadures.

HI ha un contingent gran de la societat catalana capaç d'assumir la problemàtica nacional, que té una gran necessitat de reivindicació democràtica i que per aquesta reivindicació democràtica, que és vital per a aquest sector, arribarà a assumir la problemàtica nacional. Actualment, fer una reivindicació democràtica global deixant a banda el dret d'un poble a dir, a expressar-se, a alçar la seva veu col·lectiva, a estructurar-se, a desenrotllar allò que constitueix la seva personalitat, és riscar de caure en una abstracció. I les abstraccions generalment esdevenen estèrils.

en quina situació veieu el binomi nacionalisme-burgesia?

FINS ahir el nacionalisme català va anar molt lligat a l'element més dinàmic de la societat catalana, que era la burgesia. Això és evident. El fenomen no és específic de Catalunya, sinó que és igual a Europa. El nacionalisme europeu, el posà en marxa la burgesia. Fer d'això un retret exclusiu al nacionalisme català és desconèixer aquest fenomen i encara diria que és mala fe o ignorància de les múltiples facetes de la lluita nacional catalana. Perquè els esforçats defensors dels drets nacionals de Catalunya han tingut sempre una missió primordial: interessar en la lluita per la llibertat de Catalunya totes les capes socials catalanes, i que aquesta defensa fos globalment assumida per tot el poble de Catalunya, és a dir, per tots els qui viuen i treballen a Catalunya i se senten catalans. Fins ahir la burgesia era molt important per al nacionalisme català. Però avui tenim al nostre costat, i això és de tota evidència, els sectors més progressistes i els sectors més dinàmics del nostre poble. La qüestió nacional ha estat assumida a tots els nivells i a tots els indrets; les solucions possibles a la problemàtica de la qüestió nacional són una altra cosa. En conjunt, s'ha arribat a entendre que una solució immediata, i que satisfà tothom, és l'autodeterminació; i per això lluitem conjuntament. Ja és molt que tots plegats hàgim arribat a un acord bàsic com és aquest. Després cadascú farà allò que cregui més convenient per tal de donar al poble català totes les possibilitats de desenvolupament.

quina és la vostra lluita?

NOSALTRES volem, doncs, per a Catalunya realment la llibertat, i com que volem la llibertat, anem a aconseguir-la pas a pas però orientats als nostres objectius radicals. Anem a fer tot allò que ens sigui possible per tal de restituir a Catalunya el que és de Catalunya i el que és dels catalans. No desaprofitarem, naturalment, cap ocasió per tal d'accelerar aquest procés. Quan dic que no desaprofitarem cap ocasió vull dir que no n'estalviem ni una. En fi: nosaltres, sense fer revolucionarisme verbal, diem que la revolució veritable a Catalunya la farem com ens serà possible de fer-la, i si en aquest moment veiem que podem potenciar-la a través de la lluita negociada, de la lluita conjunta i coordinada, així ho fem. Però no solament es tracta de restituir, sinó que es tracta de crear. Ha estat un contratemps molt gran per a la nació catalana el fet d'haver de contemplar els profunds processos de transformació de les societats modernes sense el més mínim poder de decisió política. Aquest és realment el motiu fonamental pel qual nosaltres creiem que un mínim de poder és totalment imprescindible per a Catalunya. Catalunya no ha pogut donar la seva versió liberal burgesa, el capitalisme català no ha existit, i els financers de l'alta burgesia catalana s'han mogut dins el capitalisme espanyol. La societat burgesa catalana no va poder donar la seva versió del capitalisme, que si actualment és una nafra que va assecant-se ella sola, en un cert moment tenia tot un altre sentit. En definitiva, i per als interessos de Catalunya, això fou una frustració. Nosaltres creiem que si no actuem en conseqüència, risquem de no poder donar la nostra versió del socialisme. Aquí, anant les coses bé, donaríem una versió

del socialisme a l'espanyola que a nosaltres, com a grup català, no ens satisfà. A mi, el socialisme a l'espanyola no pot interessar-me perquè no respon a l'expressió autèntica de les necessitats d'un poble, i no significa, de cap manera, la possibilitat que aquest poble arribi fins a les últimes conseqüències del seu desenvolupament. Hem de crear una Catalunya nova, la Catalunya socialista. Hem de posar en marxa el nostre socialisme, i desenvolupar-lo fins les darreres conseqüències. Lluitem per fer de la nació catalana un Estat socialista.

així doncs, com veieu el socialisme a Catalunya?

L'autèntic socialisme és igual a tots els indrets. Les matisacions només són enriquidores. El que hi ha són camins diversos per tal d'arribar al socialisme. Camins que tenen a veure en cada moment de l'època que estem vivint i que tenen a veure amb les possibilitats reals de cada país on els socialistes lluitem per iniciar la seva construcció.

ÉS en aquest sentit que hem de fer un esforç de comprensió de l'època que ens ha tocat de viure si volem entendre per què als interessos que movien la societat quaranta o cinquanta anys enrera se n'hi han afegit d'altres de molt importants i que van més enllà de la tradicional pugna entre el món del treball i la resta. Si bé és cert que en les societats capitalistes la divisió continua i es manté el binomi explotats i explotadors, l'home situat enmig de la societat actual ha hagut d'assimilar, ha hagut d'adoptar noves formes de vida i ha hagut de moure's dins un context condicionador i nou, i és a través d'aquests nous condicionaments que actua i pensa. D'una banda, hi ha el progrés tècnico-científic: l'automació, la divisió més racional del treball, la fàcil intercomunicació, els grans avenços de la ciència, des de la sanitària a la interplanetària. L'home ha de viure diferentment de com vivia. I no em refereixo només als gaudis propis de la societat de consum capitalista, que sovint amaguen una gran precarietat bàsica i una gran misèria general, com passa a Catalunya, rica en detalls i inexistent com a poble amb decisió política, sinó que em refereixo als autèntics guanys de la societat actual. Són inqüestionables. Al costat del progrés, pel qual la societat capitalista i la socialista hanestablert ponts de diàleg, hi ha les tensions polítiques internacionals, precisament perquè es van delimitant molt bé els camps de lluita i l'equilibri de forces és innegable. Aquest equilibri es manté per una nova manera d'abordar les problemàtiques conflictives per part del sector socialista, i per por a la guerra nuclear la potència de la qual està, sortosament, repartida. Tot això són factors que informen una caracterologia diferent, un home nou. Al costat de tot això encara hi ha el fenomen de l'explosió demogràfica, que exigeix a cada pas noves fonts d'energia per atendre totes les necessitats, noves instal·lacions, noves formes de vida. Si bé la classe obrera ha de continuar i continua la seva lluita de reivindicació, no és menys cert que a Europa i a Amèrica, aquest obrer no solament participa en el que en podem dir la Revolució tecnològica, per comparació amb la industrial, sinó que se'n beneficia.

COM no havia d'influir tot això? És cert que encara hi ha qui creu que el progrés -l'automatisme, per exemple- pot capolar la llibertat individual, o bé que el progrés pot desinteressar la gent del problema que presenta la manca de llibertat. Són visions pessimistes, inevitables, que també cal tenir presents per tal de veure les coses tal com són i com els homes es mouen entre aquestes coses. I partir d'aquí.

ANALITZEM ara com està dividida l'organització de la societat actual. Hi ha un Món Capitalista, un Món Socialista, i neix un Tercer Món. Aquest Tercer Món és el que té una major urgència, una necessitat molt gran de crear la seva estructura socio-econòmica fent allò que calgui, utilitzant els mitjans que siguin. Ja ho fa i no hi estalvia cap mena de lluita. L'orientació és clarament cap al socialisme. Deixem-ho i anem a veure els altres dos mons que priven a Europa. Hi ha el Món Capitalista, un món que ha exhaurit la seva dinàmica. Per bé que aquest món només té un camí eficaç possible, l'abandó del sistema capitalista, dintre seu hi ha els qui fan l'esforç d'anar-lo acomodant, i encara d'altres que lluiten per tal que aquest esforç no quedi en pur revisionisme sinó que signifiqui el final del procés del ca-

pitalisme. El refús global a tot un sistema. En realitat, no ens enganyem, a l'Europa occidental, el socialisme és pura revisió. És un acomodament, és una comoditat. Potser és perquè nosaltres, els socialistes catalans, ens sentim tan pobres i desvalguts com els del Tercer Món, que creiem que el capitalisme ha exhaurit totalment la seva dinàmica i que és un sistema caducat que cal destruir. És clar que durarà el temps que hagi de durar, i que continuarà fent mal com fan tots els sistemes caducats durant tot el temps que calgui, i que se li permeti de fer; però realment la seva situació és molt compromesa.

D'altra banda, hi ha el Món Socialista. Si bé ara no podem fer una anàlisi del que han estat i són les autèntiques societats socialistes, que des de fa cinquanta anys lluiten amb una gran energia, plenes de contradiccions i disposades com sigui a la defensa d'unes idees, diguem que, malgrat els esforços, a Europa el socialisme estatal ha arribat, malauradament, només fins on han arribat les baionetes russes. Però que a cada moment s'obren, a Europa i més enllà d'Europa, noves perspectives: Iugoslàvia, Cuba, Xile, i les de certs països africans i asiàtics. És un enorme esforç que cal anar comptabilitzant. Ha estat, i és, per a molts, una experiència desitjable. És clar tot això demana una rigorosa reflexió,però no hi ha dubte que si la problemàtica global de la societat moderna assenyala un camí, és a partir de les realitats nostres que hem de confegir la nostra via catalana al socialisme.

quina és la via catalana al socialisme?

PER a nosaltres el socialisme és un vast moviment de solidaritat. Nosaltres el definim així, tot simplement així. Dins aquest vast moviment de solidaritat, l'home és la referència cabdal. Per a nosaltres, la individualització és una premissa indispensable per arribar a la llibertat. Individualment, dins una col·lectivització. Els objectius globals que nosaltres veiem en el socialisme es poden resumir d'una manera molt esquemàtica assenyalant-ne com a primordial la propietat col·lectiva dels mitjans de producció. No es tracta d'una gestió, a l'estil del socialisme francès; no es tracta d'una administració de béns, que és un pur reformisme; es tracta d'assumir la propietat col·lectiva dels mitjans de producció. Tenim, és clar, les nostres matisacions: sabem que vivim dins una societat concreta de petits industrials i que, talment com van fer els sistemes de col·lectivitzacions de la Generalitat de Catalunya, cal anar a solucions viables. El possible respecte a l'empresa petita no és un respecte perquè així la gent s'hi avingui més, sinó perquè creiem que el col·lapse de l'economia d'un país no ha de produir-se. Hi ha tota una reserva d'indústria, de comerç, que funciona a mans individuals i que realment és la que ara mou el nostre pressionat país, i que és la font d'enriquiment de l'Estat espanyol, que hem de saber valorar. No revelaré res de nou si dic que Catalunya no té grans indústries, que no té indústries pesades, que no té insdústries bàsiques. Aquestes, cal encara crear-les. El que sí que tenim són contingents acceptables de petites indústries de transformació. En principi, doncs, quan parlem de la propietat col·lectiva dels mitjans de producció ho referim a les grans empreses.Ha de partir dels grans trusts, i arribarà fins allà on calgui.

UN altre objectiu socialista és l'establiment d'una planificació democràtica que ha d'abastar, aquí sí, tota mena de mitjans de producció: sigui de la mitjana, la petita o la gran empresa. L'objectiu socialista essencial és la instauració d'un Estat de Dret. Un Estat de Dret que respecti les llibertats democràtiques essencials de l'home: la llibertat d'expressió, de reunió, el dret a la vaga, etc., inclosa la llibertat nacional. Un objectiu que sortosament a Catalunya postulen les organitzacions catalanes socialistes i no socialistes. Un altre objectiu ambiciós del socialisme és la promoció humana, és a dir, l'adequació de l'home a la seva funció. Entenem que un home no adequat a la funció que exerceix, és o bé una nosa per a la societat, per la qual cosa encara podríem passar, o bé és un esclau, per la qual cosa no podem passar. Dins aquesta promoció humana, creiem que la selecció vocacional ha d'ésser feta sense cap mena de discriminació, i que l'accés a la cultura ha d'ésser general. La cultura no ha de basar-se en un pla educacional aberrant i classista, ni tampoc ha de significar un laberint on tanta gent es perd.

FINALMENT, vull assenyalar que un objectiu primordial del socialisme és

la consecució de la pau mundial. Nosaltres creiem que l'ocàs del capitalisme acondueix a guerres, i que la major part de les guerres hagudes han estat produïdes pels pobles, el sistema socio-econòmic i polític dels quals cau dintre l'òrbita capitalista. La lluita per la pau mundial és un dels objectius primordials del socialisme, i això tanca el cercle dels objectius d'aquest vast moviment de solidaritat humana, que és com fa temps la nostra organització ha definit el socialisme.

PERÒ en parlar de la nostra via catalana al socialisme hem d'entendre que si bé aquests són uns objectius mundials, aquí matisats pel que fa referència a la propietat col·lectiva dels mitjans de producció per exemple, i que són uns objectius justos, creiem que la instauració del socialisme ha d'anar acompanyada d'una garantia de llibertat real. Nosaltres proclamem que el nostre socialisme ha d'ésser un socialisme democràtic que comporti un sistema de garanties suficients de manera que el sistema no se'ns mengi. Perquè nosaltres, FRONT NACIONAL DE CATALUNYA, no admetem cap mena d'opressió. Com hem definit clarament en parlar de la nostra posició en relació al moviment obrer (en una entrevista a un antic dirigent obrer de FRONT NACIONAL DE CATALUNYA publicada a "Acció" núm. 4 i completada a "Acció" núm. 5). No cal continuar ara per aquest camí; ja ho anirem deixant clar. Insistiré, per a resumir, sobre quines són, a part dels objectius descrits, les línies mestresses del nostre socialisme: la llibertat, la democràcia directa i l'esmentat sistema de garanties. Nosaltres volem un socialisme que signifiqui llibertat autèntica, la llibertat del poble com a poble; que signifiqui l'exercici de la democràcia directa, és a dir la possibilitat que l'home tingui veu, no en un lloc determinat sinó a tot arreu. Trobem que és una injustícia molt gran que a l'obrer li sigui dit que té el dret a escollir, el dret a parlar, el dret a opinar, que les llibertats democràtiques fonamentals són ineludibles per a l'home, i que tanmateix aquest home, en un lloc determinat, per exemple a la seva empresa, no pugui dir res. Això és un contrasentit. Un alt dirigent nostre ho ha vingut proclamant sense descans. Jo entenc que democràcia directa vol dir la democràcia a tots els nivells, i vol dir que un home, o una dona, val per un vot. Contraposem, és clar, la democràcia directa a la democràcia orgànica, de la qual ja sabem els resultats. La tercera via mestressa és la de les garanties, que com ja he dit abans, crec que són indispensables per a l'efectiu desenvolupament del socialisme, aquesta creació que ens pertoca de fer per tal que la societat catalana esdevingui una societat d'homes lliures, amb decisió política.

DECLARACIÓ

DE LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA

ACTUALMENT està prenent forma una operació política iniciada per diversos sectors i personalitats oficials a través d'articles a la premsa, conferències i declaracions públiques. Així es vol fer creure al poble que la introducció de canvis formals a nivell exclusiu de les forces del règim ("el príncipe Juan Carlos", "las asociaciones de acción política", etc.) pot representar en el pròxim futur una obertura política capaç de satisfer els desigs de llibertat i democràcia que, en l'actualitat, el propi règim ha de reconèixer que el poble sent.

NO és la primera vegada que es vol fer creure que el règim té possibilitats d'obertura i que, per consegüent, es postula que els qui desitgen el canvi concentrin els esforços a actuar des de dins. Així ha pretès l'Opus Dei justificar la seva col·laboració de primer i, darrerament, la seva responsabilitat principal en el Govern.

ON ens ha portat la pretesa liberalització que l'Opus ha dit que volia dur a terme de cara a Europa?

ENS ha portat a una crisi econòmica que es reflecteix en una inflació i en un encariment creixent del cost de la vida, que serveixen per a mantenir i augmentar l'explotació del poble. I davant la protesta obrera i popular, no ha pres cap altra actitud que la d'intensificar la repressió.

ELS diaris es troben en unes condicions més dures que les imperants en la dècada dels seixanta. La Universitat només pot malfuncionar amb la policia dins les aules. I els noms d'Erandio, Granada, Eibar, Madrid, Barcelona i El Ferrol componen la trista llista de les agressions criminals amb què el govern "liberalizador" respon als plantejaments reivindicatius de la classe treballadora.

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA entén que tota sortida de la dictadura ha de consistir en el retorn de les llibertats al poble per tal que aquest pugui decidir lliurement el seu futur.

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA entén que l'oferiment al poble, com a sortida de la dictadura, d'una evolució del règim mateix basada en uns acords entre camarilles, recolzant en unes suposades i secretes intencions dels homes que han jurat servir el règim i així ho estan fent públicament, és una política contrària als interessos generals del país i que només pot afavorir els esforços de l'oligarquia per perpetuar l'explotació del poble i per mantenir l'exercici del poder per al seu exclusiu profit.

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA creu que la política justa, que el poble reclama en aquests moments, és la de seguir el procés d'isolament del règim amb la incorporació d'una part cada vegada més gran del país a la lluita pacífica per les llibertats i la democràcia. Això comporta una greu responsabilitat per a totes les forces polítiques i socials de l'Estat espanyol contràries al règim.

ÉS fa, doncs, totalment necessari establir un acord entre les dites forces polítiques i socials per tal de poder oferir una alternativa responsable que faci confluir als esforços de tots els sectors del poble que han dit resoludament no a la dictadura i a qualsevol intent de continuisme.

ÉS per això que la COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA s'adreça a tots els pobles de l'Estat espanyol, a totes les forces polítiques i socials, per tal que intensifiquin els contactes en part ja existents, i obrin les vies per a un acord unitari i sense exclusions, que pugui explicitar, amb l'elaboració d'una alternativa democràtica, la coincidència objectiva de totes elles pel que fa referència a l'enderrocament del franquisme i a l'establiment d'un govern provisional.

AMB aquesta finalitat, la COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA ofereix, com a punt de partida per a la discussió d'un acord, els seus set punts, presentats davant l'opinió pública catalana el mes de desembre de 1.969:

1. Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal i garanties individuals.

2. Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació de l'amnistia.

3. Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, dels governs i dels partits polítics.

4. Dret de vaga.

5. Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores, i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legialització professional, assistència social, sanitària i de previsió.

6. Restabliment de l'Estatut Autonòmic de Catalunya de l'any 1.932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

7. Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les llibertats, els drets i les garanties esmentats als apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

LA formulació d'un acord unitari dóna un sentit global a les lluites que han de posar en relleu, junt amb l'isolament del règim, l'existència d'una voluntat popular que donarà suport genèricament a una alternativa de canvi, elaborada conjuntament per una gran part, a ésser possible, de totes les forces polítiques i socials de l'oposició.

DAVANT d'aquesta situació, l'exèrcit es trobaria amb la responsabilitat històrica d'haver de triar entre enfrontar-se amb la voluntat popular, defensant un règim corromput i repressiu, o adoptar una estricta neutralitat que deixaria la dictadura sense el seu únic instrument per a mantenir-se: la força.

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA estima d'una extremada urgència l'assoliment d'un acord a nivell de tot l'Estat espanyol. Altrament es podria malbaratar la solució justa i pacífica del greu problema històric que tenen plantejat els pobles de l'Estat espanyol. Solució que actualment creiem viable i que inspira tota la nostra lluita.

CATALUNYA, maig del 1.972

"La Veu de l'Assemblea de Catalunya"

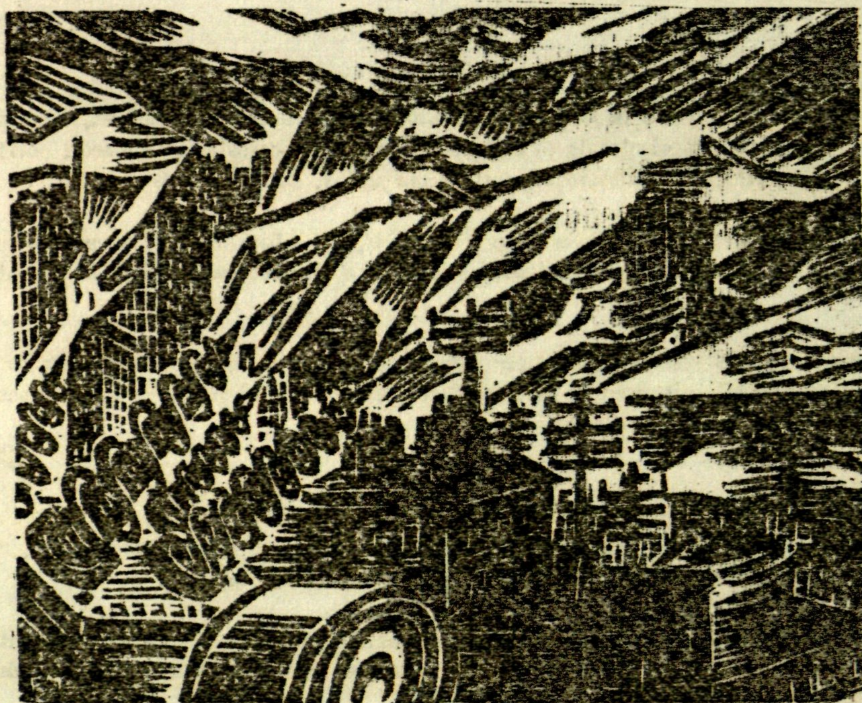
Emissora catalana

A partir del mes de juliol de 1.972, Catalunya disposa d'una emissora que constitueix el portaveu per l'espai de la veu de l'Assemblea de Catalunya. Les emissions reflectiran el treball que duu a terme la Permanent de l'Assemblea de Catalunya i el seu Secretariat i són radiades amb el títol de "La Veu de l'Assemblea de Catalunya". També contenen aquelles notícies importants que la dictadura franquista segresta al poble.

Les emissions són radiades tots els dimarts, dijous i dissabtes de dos a tres quarts de dues de la tarda, en les ones següents:

14.545	quilocicles	o	20,6 metres
12.220	"	o	24,5 "
15.565	"	o	19,3 "
10.167	"	o	29,5 "

Escolteu-la i feu-ne propaganda. És un nou instrument incorporat a la nostra lluita d'alliberament.

TOTS JUNTS VENCEREM!
Inscriu-te a
FRONT NACIONAL de CATALUNYA